

ΟΡΦΕΥΣ

α. Έξ' Ἀπόλλωνος δὲ φορμικῆς αἰδέας κατ' ἄρ
ἔμολεν, εὐαίητος Ὀρφεύς. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Διευθ. τῆς ἐπὶ τῆς ὕλης. ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ (Ὀρφέας Τακίρης).
- Χριστούγεννα (Πύρρος Λεκάνας)
- Χριστούγεννα αἰχμαλώτων (Περ. Ἀττικός)
- Dies Natalis Christi (Ο. Τακίρης).
- Στὸ φῶς τῆς λάμπας (Χάρης)
- Ὁ τεχνίτης (Λίνος Ἀμοράνης).
- Κοντὰ ἴστη Βρούσι (Πύρρος Λεκάνας)
- Χαρὰς τραγούδια (Γιάννης Στύπας)
- Παράκλησι (Ἀντρέας Κασφίκης)
- Σκέψεις καὶ Γνώμαι. (Ἡ Διεύθυνσις).
- Νεκρολούλουδα (Περ. Ἀττικός).
- Ἦσκαρ Οὐάιλδ. (Ὀρφέας Τακίρης).
- Ἀπὸ τοῦς Ἐρωτας τοῦ Ὀρατίου (Μ. Γιαννοπούλου)
- Ἡ Ἰδεώδης Πολιτεία. Ἐπίλογος (Τάκης Γουλης)
- Ἡ Ἀληθινὴ ζωὴ (Ὀρφέας Τακίρης)
- Χριστούγεννα Προσφύγων (Περ. Ἀττικός)
- Ἦές μου ! (Πύρρος Λεκάνας)
- Serenata (Αἴας Φιλῆς)
- Ὁ Προσκυνητὴς (Βασίλειος Παγκράτης)
- Μεταξὺ μας. — Διορθώσεις.

Ἐπιστολαί, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κλπ. στέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

« Έξ' Ἀπέλλωνος δὲ φορμικτῆος ἀοιδῶν πατῆρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς » ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΘΡΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθυντής ἐπὶ τῆς ἑλθς. ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πλησιάζανε Μεσάνυχτα. Ἡ ἀκούστηκε ἡ ὄμιλη. « Τὴν ἀ-
Πλάσι φαινόταν ἤρεμη σὰ νὰ μαρτυρῶν μου ψυχὴ ἀφίνω στὰ
κοιμόταν κι' αὐτὴ ἀνάμεσα ἀπὸ χέρια τοῦ Θεοῦ . . . »
τὰ ζοφερὰ σκοτάδια . . . Τ' ἄσ-
τρα κι' αὐτὰ στὸν Οὐρανὸ φαί-
νότουσαν ἀχνὰ καὶ μισοσβυμ-
μένα.
. Μέσα στὴ νεκρικὴ
κεινὴ σιγὴ κἀπποιοὶ κινούμενοι
ἴσκιοι φάνηκαν γιὰ μᾶς. Τρεῖς
ἄνθρωποι ἦταν, ποῦ κρατοῦσαν
στὰ χέρια τους πολὺτιμα δῶρα.
. Ἐδειχναν πὼς θάταν ἀρ-
χόντες καὶ κατὶ περισσότερο ἀ-
κόμη Βασιλιάδες.
Τότε μᾶζι μὲ τὰ βήματά τους
ἀκούστηκε καὶ ἡ ὀμιλία κάπ-
ποιοῦ ἀπ' αὐτοὺς. « Φέρνω στὸ
θεὸ γιὰ δῶρο τὴν ψυχὴ μου ποῦ
τὴν κράτησα ἀργὴ ἀπὸ κάθε
κακὸ . . . » Ἐνῆς ἄλλος ἀπάν-
τησε. « Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ ξέρης
πὼς ἡ ψυχὴ σου ἔμεινε ἀσπιλη;
Ἐγὼ φέρνω γιὰ δῶρο τὴ
μετάνοιά μου γιὰ ἕτι κακὸ
ἐκαμῶς τὴν δὶχως νὰ ξέρω . . . »
Δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ—καλὰ
τελειώσαι ἡ δευτέρη ὀμιλία κι' ἤφθ' ἡ Της.

Τ' ἀχυρένια δέματα φαντά-
ζανε περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ
πολυτιμότερα κειμήλια τῶν Βα-
σιλιάδων. Καὶ τὰ ξύλινα τει-
χῶματα τῶν ἀλόγων ἀστράφτανε
ἀπὸ μωριόχρωμες φωτεινὲς εἰ-
κόνες!
Γονάτισαν οἱ τρεῖς Βασιλιά-
δες κι' ἀφῆκαν σιμὰ στὰ πόδια
τοῦ Βρέφους τὰ πολὺτιμα δῶρα
ποῦ φέρανε μᾶζι μὲ τὴν Πίστι
τους σ' Ἐκεῖνον
Προσκύνησαν καὶ φεύγοντας
ἠψύριζαν « . . . Ἰλαεὶς ἡμῖν
Κύριε γενοῦ . . . ». Ἐσκήρτησε
τὸ Βρέφος καὶ μὲ οὐράνιο χα-
μόγελο ἐκάρφωσε τὰ μάτια Του
στοὺς Βασιλιάδες ποῦ φεύγανε.
Δὲν ἔνοιωσαν τίποτε ἐκεῖνοι·
μόνο ἡ Παρθένα κατάλαβε ὅλα
κι' ἕνα δάκρυ, σὰν μαργαριτάρι,
κύλισε ἀπὸ τ' Ἀγνά Της μάτια.
Ἦταν ὁ πρόδρομος τῶν
ἄλλων δακρῶν π' ἔχυσε στὸ
Γολγοθᾶ
Ὁρφέας Τακίσης

Ἄστέρι λαμπερὸ, μεγάλο,
ζωηρὸ, ἄστραψε ψηλὰ στὸν
Οὐρανὸ καὶ σιγὰ—σιγὰ κατέ-
βηκε στὴ Γῆ. Ἐνα οὐράνιο χα-
μόγελο ἄστραψε στὰ χεῖλη τῶν
Βασιλιάδων. Τὸ ἀκολούθησαν . . .
Βιδίεσαν λιγάκι ἀκόμη καὶ
φτάσανε μπροστὰ πὸ μιὰ φατνη
βλέποντας τ' ἄστέρι νὰ λάμπη
στὴν πόρτα Κατάλαβαν.
Προχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ μὰ
στάθηκαν ἐκπληκτοὶ γιὰ μιὰ
σιγμὴ.
Ἐνα ἱερὸ τρικύμισμα, μιὰ
οὐράνια γοητεία, πλημμύριζε
ὅλα τριγύρω. Ἐνας οὐράνιος χο-
ρός, μιὰ θεῖα μουσικὴ ὑπέρβαια
συνεπῆρε τ' αὐτιά τῶν Βασιλιά-
δων Κ' εἶδνε τότε εἰς
Ἄγγελουδι ἄνω σι' ἄχυρα
γυρμένο μὲ τὸ φωτοστέφανο
γύρω στὸ κεφάλι Του. Σιμὰ
Του καθόταν ἡ Μητέρα Του
ἡ Παρθένα, μὲ τὴ φωτεινὴ μορ-
φή Της.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

« Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει »
σ' ἀρχονικὸ καὶ φτωχικὸ σπιτάκι ψάλλον ὄλοι
κι' ἔχουν τραγουδία καὶ χαρὰ . . . Χριστοῦγεννα
γιορτάζουν
Μὰ δύο προσφυγόπουλα σὲ μιὰ γωνιά στεναίχουν . .
Ἄν ἔχουν μάνα τὰ φτωχά, δὲν ἔχουνε πατέρα
κι' ἀντὶ χαρὰ θὰ νοιώθουνε λύπη αὐτὴ τὴ μέρα .
Δθὸ δάκρυα ἴστα μάτια τους σὰν ἄστρα λαμπυρίζουν
κι' ἀπὸ γωνία, σὲ γωνία νὰ ἰδοῦν χαρὰ γυρίζουν.

ΠΥΡΡΟΥ ΛΕΚΑΝΤΑ

Σκέφτονται τ' ἄμοιρα μικρὰ ποιὸν ἔχουν νοιώσει
τρόμο
σὰν τοὺς δικούς τους ἔσφαζαν οἱ Τοῦρκι καὶ
στὸ δρόμο
τὰ ἔχουν ρίξει ὀρφανὰ καὶ παραπονεμένα . .
Καὶ τώρα ἄπὸ τοὺς Χριστιανούς, μὲ μάτια
δακρυσμένα
ἐλεημοσύνη τ' ἄμοιρα ζητοῦν αὐτὴ τὴ μέρα,
σὰν μαύρη μοῖρα τ' ἄρρησε χωρὶς μίνα, πατέρα . .
« Χριστὸς γεννᾶται, Χριστιανοί, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει »
μὰ θυμηθῆτε τὰ μικρὰ ὀρφανεμένα ὄλοι.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΕΡ. ΑΤΤΙΚΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Απ' ένα στενό δρόμο τής Σαυρο- νης, νεμάτο δεξιά και αριστερά από χαλαράτα κατεβάναν όκτώ άν- θρωποι. Ας πούμε όύο: ανθρώ- πους. Οί δύο άπ' αυτούς φορούσαν καλπικά. Ήταν παχουλοί και κη- λοθετημένοι. Οί άλλοι είχαν σκε- πισμένο τό κορμί με κουβέλια, πού κάποτε θά ήσαν στρατιωτικές στο- λές. Έμοιάζαν μ' Έλληνες στρα- τιώτες. Ο ένας τους μάστιγα φέ- νεται, πώς κάποια φορη θά ήσαν κα δεκανέες; εύζωνας. Έκρεμόνταν στο δεξί του χέρι ένα κομμάτι γυ- λόνι. Οί τρεις άπό τούς πρώτους έφεραν στον πλάτη άπό ένα τοπί, οί άλλοι τρεις άπό ένα φουάρι. Στο πρόσωπό τους ήταν σκορπισμένη μιá θαθεία χλωμάδα, τή μάγουλα τους είχαν μεγάλα βιθουλώματα και τή μάστιγα τους ήσαν μπασμένα μέσα. — Κρουώνω λέγει ό ένας. — Κρουώνω και πεινώω, λέγει ό άλλος. — Κρουώνω, πεινώω και δε θα- στάω πιά τής ψείρας, λέγει τρίτος. — Κάθε λίγο θά τή λέμε; ρεΐπε ό εύζωνας. Προχώρησαν ακόμα. Σε λίγο πλησίασαν κοντά σ' ένα μεγάλο χείρι. Ήταν μισογκρεμισμένο και μαυρισμένο άπό τού; κινούς. — Έδώ θά ήταν έκκλησιά, είπεν ό εύζωνας και κοντοστάθηκε. Ο άλλος, τόν μιμήθηκε. Έστάθηκε και τρίτος; και τέταρτος. — Πόσο ήθελα νά έμπαίνα μέσα! Ήναρχιστε, «πόσο ήθελα νά έβλεπα κίνα κομμάτι είκόνας άπ' έκκλησιά κι ε; ήταν και μισοκρημένη. Δεν έ- χω ιδή τόσον καιρό!! — Έ, σεί; έμπρός;», φωνάζει ό φυλάκας; δεκανέας. Ήταν ένας Τουρ- κοκρατικός; πού μιλούσε κλά τή Έλληνικά. Η κύρη του καρδιά φωνοταν στη μορφή του. — Μπρός; μπρός;», ξαναλέγει «σά; τραβάει ή έκκλησιά; Έδώ πιά μόνον τζαμιά θά βλέπετε. Μπρός; μπρός. Ήναρχισαν τό δρόμο τους. Έβ- γήκαν έξω άπό τήν καημένη πόλη και στα ύστερα φτάσανε σ' ένα νε-

κροταρείο Κομμάτι άπό σταυρού; πλάκας; αγάλματα, ήταν σκορ- σμένα έδώ κι εκεί. Ο κιθάρης; έμάνταβε με τήν πρώτη ματιά; πώς; άπ' εκεί πέρασε ό δαίμονας; τής; κη- τατροφή; πώς; κάποιος; ξεριζωτής; άγέρης; αναποδογύριτεν ό,τι οί αι- ώνας; με ύπομονή είχαν δημιουργή- σει ή πώς; κάποιος; σεισμός; κρημο- χαλάστη; έδειξεν εκεί όλη του τή μανία. Ο σκορπισμένος; έσταμάτησαν; έροι- ζαν μιá θαθεία ματιά με μάστιγα γρουλωμένα και στήν άρχη διατα- σαγή του Τουρκου δεκανέα προχώ- ρησαν. Έφτασαν σε μέρο; νεοκαμ- μένο σάν άπό γιγάντιο άρστρο. Ο τουρκος; τού; έδειξε ένα μέρο; ακόμα άσκαρτο. — Έδώ νά σκίσετε; νά γίνη ό λάκκος; βιθύς; και πλατύς; είναι γιά τού;. Βρίσκονταν στο νεοκραταρείο των αιχμαλώτων. Μά στή στιγμή ό Τουρκος; δεκα- νέας κοκκίνισε; άγρίψε και προχώ- ρησε φωνάζοντας. Βεβήκαε κοντά σ' ένα σταυρό άπό παληόξυλο; πού ήταν στημένο; πάνω σ' ένα νεο- σκαμμένο μνήμα. — Έ τί είν' αυτό έδώ; Αυτό έλειπε. Και λέγοντας; αυτό έδωκε μιá δυνατή κλωτσιά. Τά κομμάτι του σταυρού σκορπίστηκαν. Ένα κομ- μάτι έφτασε εκεί; πού έσκαρταν οί στρατιώτες. Ο εύζωνας; τό πήρε; τό κύτταξε; τό έδειξε; στον; άλλους; και τότε; όλοι; μαζί; έδωκαν ένα φλο- γερο φιλή στο περιερρημένο ξύλο. Η έργασία προχωρούσε; ό λάκ- κος; ήταν στο τέλος. Ο εύζωνας; τότε σε κάποια στιγμή άρνηε τή δουλειά; έβυσε τό κεφάλι; και λέγει: — Άλήθεια; ξερώσε τί μέρα είναι σήμερα; — «Πού θέλεις; νά ξερώμε;» εί- παν οί άλλοι. — Είναι... Χριστούγεννα. — Χριστούγεννα!! Άλήθεια! Πώς; τό λησμονήσαμε! Μά και πώς; νά τό θυμηθούμε; Με μιáς; ένας; άρχισε; νά γελάει. — Χριστούγεννα; Χριστούγεννα...

χά, χά, χά!! Κινεί; δεν καταλάθε γιατί γε- λούσε. Και όμοι; σε λίγο; άθελα; ό ένας; κατόπι; από τόν άλλο; άρχισαν; νά γελάνε όλοι. — «Φέρε; γλαμπούλα; ψητή;» κρυ- γάζει; ένας. — «Έγώ; θέλω; χήνα; με; πατά- τες;» κρυγάζει; δεύτερος. — «Καλή; όρεξη;» φωνάζει; ό εβ- ζωνας; «και; τού; χρόνου». — «Χά; χά; χά;» Ήναρχισαν; όλοι. — Έπειτα; ένας; ένας; σθεσρεύτηκε; τό πρόσωπό; τούς; συνέφιασε. Σιωπή; βεβαία. Ο εύζωνας; σε λίγο; λέγει: — Δέ; ψάλλουμε; παιδιά; τό προ- πάρι; των; Χριστούγεννων; έτσι; γιά; νά; ζεστ; θούμε; λιγάκι; — «Όρσία; ιδέα;» είπαν; όλοι. Και; στήν; άρχη; διλή; διλή. Έπειτα; λίγο; πιά; δυνατά; άρχισαν; νά; ψάλ- λουν. «Η; Γέννησι; σου; Χριστέ; ό; Θεόσω; ή; μωωωω...» — «Έ; πεί; πεί; πεί;» τή; τραγου- δια; είπε; από; μακρού; ό; Τουρκος; δεκανέας. Η; ψαλλομένη; έπαψε; οί; στρατιώτες; κοιτάχτηκαν; στα; μάτια; και; ξαναρχισαν; τή; δουλειά. Σε; λίγο; έφτασε; ένα; κάρρο; φορτωμένο; με; ένα; μεγάλο; κιβώτιο; όρθόγωνιο; από; πα- λησανίδες. Τό; ακολουθούσαν; πέντε; — έξη; κουρελιασμένοι; στρατιώτες. Ήταν; κι; αυτοί; αιχμαλωτοι. Τό; κάρρο; σταμάτησε; και; ό; Τουρκος; άρχίζ; έδωκε; μιá; δυνατή; σπρωξιά; στο; κασσόνι; του; κάρρου; Αυτό; έ- γύρισε; και; τό; κιβώτιο; αναποδογύρι- στηκε; και; κυλίστηκε; στο; χώμα. «Όλοι; τότε; οί; στρατιώτες; και; μαζί; μ'; αυτού; και; εκείνοι; π'; έσκαψαν; τό; λάκκο; πήραν; τό; κιβώτιο; τό; πλησί- ασαν; στο; άνοιγμα; του; λάκκου; και; με; μιá; τό; έφριξαν; μέσα. Ο; εύζωνας; τότε; έβγαλε; τό; χωρίς; φούσκα; φέσι; του. Τόν; έμμήθησαν; και; οί; άλλοι. — Καημένες; μανάδες;» είπε. — Εύτω; χισμένοι; πεθαμένοι;» εί- πεν; άλλος. «Αυτοί; γλήτισαν; κι; μεις;...» — Μωρ; άλήθεια; άκλαρτοι; και; άβγατοι; θά; πάνε; ρεΐπει; ό; εύζωνας. — Και; ποιά; μπορεί; νά; κλάψη;» είπεν; άλλος. (Τό; τέλος; εις; την; 8ην; σελίδα)

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Θαφεία Τακίση.

DIES NATALIS CHRISTI

Τραγουδία μελιστάλαχτα με λύρα παναοριόνα
Θά ήθελεν ή Μουσα μου δλόγλυκα να φάλη
Για Κείνον που σαν σήμερα εις τα παλιά τα
χρόνια
Από μιá φάτνη σκόρπισε αιόνια και μεγάλη
Τήν Ταπεινοφροσύνη!...

Κ' έσκιόστηκαν οί οδρανοί μ' αυτόν τόν έρχομό Του
Και συντριβήκαν μονομιās τό ψέμμα κ' ή άπάη
Κ' ένωισεν ό άνθρωπος ω! τόν προορισμό
του
Και τής αλήθειας έδρηκε τό έρω μονοπάτι
Πού ήτανε κρυμμένο!...

Χάου

Αίνου Αμοράνη

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΔΑΜΗΝΑΣ

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ

Κάθεται πλάι στή λάμπα και διαβάζει,
μέσ' στ. σαλότο, κειναι νύχτα πιά
μα άλλα λέει τό βιβλίο κι' άλλα βάζει
στο νοδ της, κ' είναι σαν μιá ζωγραφιά
παράξενος ζωγράφου, που τήν έχει
με χρώματα σκουαίρε σκοταχιά.
Μέσα άπ' τό τζάμι φέγγει κι' όξω βρέχει
και φως άλλοδ δεν είναι προυθενά...
Μεσ' στον κατακλυσμό όλα του χειμώνα
πλέουν και μεσ' στο βράδυ τό πυχτό
και μόνο αυτή στο φως, στήν πολυθρόνα
όπως κάθεται είναι σαν σε κιβωτό....

Τό χέρι ενός θείου μεγάλου τεχνίτου
Στο μάγμαρο δίνει προή και λαλιά,
Κρατώντας τή σμίλη, τό μάγο σφυρί του,
Σμιλεύει μι' Αγάπη 'πό χρόνια παληά...
Τό ψεύτικο είδωλο φωτιά του ξανάβει,
Στους δρόμους γυρίζει παντού μοναχός
'Η Δόξα του χάνηκε, ή τέχνη του πάει...
Και τώρα ό τεχνίτης γυρίζει τρολλός!...

Γιάννη Στάπα

Πύρρον Δεκάντα

ΧΑΡΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΟΝΤΑ 'ΣΤΗ ΒΡΥΣΙ

I
Νά ζω -θέλω νά ζω- και μέρα-νύχτα νά γλεντάω,
με τό κρασί νά σβύνουνα ή πίκρες που περνάω...
II
Νά ζω -θέλω νά ζω- μακρού 'πό κάθε σκέψι
κι' όπως τή βρίσκω νά περνά εις ό,τι μου βολέψει.
III
Νά ζω -θέλω νά ζω- μακρού 'π' του κόσμου τήν
άντάρα
βιολι νά παίζω τό πρωί νά τραγουδά τό βράδυ
με κιθάρα
IV
Νά ζω -θέλω νά ζω- και νάχω 'σένα σύντροφο μου
νά τραγουδάς όλημερίς χαράς τραγουδία 'στο
πλευρό μου.

Αχι Βρύσι! Τό νεράκι σου τέτοια φωτιά δέ σβύνει...
Μία μπορεί τέτοια φωτιά γιά νά μου σβύση...
Εκείνη...

Αντρέα Κασόικη

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Τρικυμιασμένη θάλασσα
άντιλαλε τ' Οχτώβρη
σκοτεινιασμένα ούθανέ
άνεμε δειτροσπάστη,
μη πιά πολύ βαρύνετε
τούς μαύρους λογισμούς μου
μη τήν καρδιά μου άσπλαχνα
ραγίζετε θαθεία,
ανάπαψη τό σώμα μου
γαλήνη θέλει ό νοδς μου
τ' είναι ή ζήση; άσκοπης
ιδέας, λησμονιά.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μύθου Λεκάντα

ΎΠΕΣ ΜΟΥ!

ΎΠΕΣ μου, ὦ θεά, ποιάς μάγας νύχτας γένημα, ποῦ τ' ἄργυρὸ φεγγάρι ζευγάρωσε μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ ἐρωτικὸ ἄστέρι, στὸν κόσμον σὲ φανέρωσε; . . .

ΎΠΕΣ μου, ὦ ὑπέρ μου...στὸν ἄγνωστο θεό Σου ποῦ λατρεύεις, ποιά λούλουδα μυρίστηκε τὴν νύχτ' αὐτὴ ἢ φύσι καὶ ἔπιασε στὰ σπλάγγνα τῆς Ἑσένας ὦ θεά μου; . . .

ΎΠΕΣ μου, ἀλήθεια καὶ Σ' ὀρκίζω ἀπάνω στοῦ φεγγαριοῦ τῆ μαγικῆν ἀχτίδα, ποιά εἶναι αὐτὰ τὰ ἄγνωστα πουλιὰ τῆς φύσις, ποῦ σῶχουν προσφέρει γὰ δῶρο τῆ φωνή τους; . . .

ὦ πές, στὸν ἄμοιρον ἐμένα, ποιά, τ' οὐρανοῦ, ἄστέρια ἔχουν σβύσει καὶ σοῦδωκαν τὴν φωτεινὴ τους δύναμι γὰ μάτια Σου Γλυκερά μου; . . .

Γιατὶ σοπιάνεις! . . .

Ἄν σ' ὄλα, ποῦ Σὲ ῥώτησα αὐτὰ σοπιάνεις, σ' αὐτὸ ποῦ τώρα θὰ Σὲ ῥωτήσω, ὦ θεά μου, Σ' ἔξορκίζω στὰ μακρὰ Σου καὶ ὀλόμαντρα μαλλιά ποῦ Σοῦ χάρισε τὸ ἄγνωστο, Σ' ἔξορκίζω στὰ κρινοδάχτυλά Σου, ποῦ χιιδεύεις ἀπαλά στής νύχτας τὸ σκοιάδι τὰ ὄμορφά Σου αὐτὰ μαλλιά γὰ νὰ σκεφτῆς, ποῖός ξέρει, ποιὲς γλυκὲς τῆς

ζωῆς Σου στιγμῆς, Σ' ἔξορκίζω στὰ δυὸ αὐτιά, νὰ μὴ σοπιάνεις γιατί ἀπ' τὴν ἀπόκρισι αὐτὴ κρατιέται ἢ χαρὰ τῆς ζωῆς μου . . .

Γὰ ὑπέρ μου τὸ λοιπὸν, γιατί ἢ μάγα φύσι ποῦ φάνηκε τόσο καλὴ καὶ πλούσια σ' Ἑσένας καὶ ἔσναξε ἀπ' ὄλες τῆς μεριές τὰ δῶρά της γὰ νὰ Σὲ φιλίση, ὑπέρ μου, γιατί πῆρε ἓνα κομμάτι σκληρὸ γρανίτη καὶ Σοῦ τὸ κάρφωσε στὰ στήθεια γὰ καρδιά Σου; . .

ὦ ὑπέρ μου τὸ ἄμοιρο, γιατί γι' αὐτὸν πεθαίνω! . . .

SEBENATA

Ἄργοκυλάει ὁ πόνος στὴν καρδιά μιᾶς ὑπάρξις ποῦ ἀργοπερνάει κάτω ἀπὸ τὸ κλειστὸ παράθυρό σου καὶ τὸ κάθε τρίξιμο ποῦ κάνουν τὰ ξύφυλλα ποῦ δὲν τὰ στερέωσας καλά, εἶν' ἓνας σπαραγμὸς γιὰ τὴ φτωχὴ καρδιά ποῦ καὶ ὁ Βαρριάς τὴν περγελάει κτυπώντας τὸ παραθύρι σου μ' ὄρμη. Στὸ κάθε τρίξιμο δύο μάτια ἀγρυπνισμένα καρφόνονται στὸ παραθύρι σου μὲ πόθο μὴ σέ ι-

δοῦν, μὰ σὲ λίγο χαμηλώνουν βαργισμένα ἀπὸ τὴν ἀπαγορευσι τῆς ἀδικῆς ἀναμονῆς.

Ἄργοπερνάω σφυρίζοντας τὸ σκοπὸ κάποιου τραγουδιοῦ ποῦ σ' ἀρέσει κτυπώντας ἀδιάκοπα τὸ κλειστὸ σου παράθυρο, ἐνῶ ἐσὺ κοιμάσαι ξένοιαστι στὸ κρεβατῆ σου, ἀνάμεσα στὰ λευκά σου νυχτικὰ καὶ στὰ λευκά σου ὄνειρα . . .

Κέρκυρα Νοέμβριος 1992.

Αἴας Φιλῆς

Β. Παγκράτης

Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Ὅπως οἱ μάγοι στοῦ Θεοῦ τὸ γυιὸ πῆραν μὲ τ' ἄστρο βοήθη Σύννερα κι' ἄλλοι καὶ χρυσὸ ὅπως οἱ μάγοι στοῦ Θεοῦ τὸ γυιὸ Σοῦ ἔφερα κι' ἐγὼ ἐπὶς ἀπὸ τῶν δένδρων τῆς κορφῆς κλαράκια ἀνθησμένα ποῦ τὰχα μαζωμένα ποῦ τὰχα μαζωμένα ἀπὸ τὰ χιτῆς.

Ὅπως οἱ μάγοι στοῦ Θεοῦ τὸ γυιὸ γονάτισα προσκυνητῆς κι' ἐγὼ. Πάτριαι

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ 9 Δεκεμβρίου ἔγινε στὸ Δημοτικὸ Θέατρο ἡ συναυλία γιὰ τοὺς πρόσφυγας. Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο κηριολεκτικῶς. Ἡ Κυρία, οἱ Κύριοι καὶ ἡ Δεσποινίδες ποῦ λάβανε μέρος στὴν ἐκτέλεσι τοῦ προγράμματος ἔπαιξαν ὄλοι μὲ λεπτὴ τέχνη. Ὁ «Ὀρφεὺς» ποῦ παρακολουθεῖ κάθε καλλιτεχνικὴ κίνησι καὶ κάθε προσπάθεια γιὰ ἓνα εὐγενεῖο σκοπὸ ἀπευθύνει σ' ὄλους ποῦ ἐργάστηκαν γιὰ τὴν συναυλία τὰ θερμά του συγχαρητήρια.

— Διορθωτοί —

Εἰς τὸ τραγοῦδι τοῦ Β' τεύχους γ' σελ. «Ἀγριομελέγχολη» νὰ διαδοσθῆ ἀντὶ «Ματὰ θαυρόβρεχτα...» «Ματὰ θαυρόβρεχτα...»

ΜΕΤΑΞΥ ΗΑΣ

Κ. Κ. Γ. Δ. Κοχογιάννην. Σταμάτιον Παπαδάκην. Ἀθήνα. — Ἐλάβαμε τὰ γραμματῆσας. Μένουμε δπόχραιο γιὰ καλὰ σας λόγια. Ἀναμένουμε ὑποστήριξι καὶ καλύτερα ἔργα. Σὰς στείλαμε τὰ πρῶτα τεύχη τοῦ «Ὀρφέα». Αἴαντα Φιλῆν. Ἐνταῦθα — Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑποστήριξι. Σὰς γράψαμε συνδρομητῆν.

— Διορθωτέα —

Εἰς τὸ Σονέττο τῆς σελ. 2 τοῦ Α' τεύχους νὰ διαβασθῆ «ἀγρολουλουδο» καὶ ὄχι «ἰγρολουλουδο» καὶ εἰς τοὺς δύο στίχους ὄπου εἶναι.

Β. Π.

— Τουλάχιστο ἄς τοῦς φάλωμε, εἶπεν ὁ πρῶτος καὶ ἄρχιτε : Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμῶσο...

— Μπρό, μπρό, τελειώστε, ἐφώνηξεν ὁ Τούρκος; δεκνέας.

— Μὴ στιγμῆ, σύντροφε, λέγει ὁ εὐζωνας.

— Χί, χί, χί, σύντροφο; !! μπρό, τελειώστε.

Οἱ στρατιώτες; ἔκαμην τὸ σταυρὸς τοῦς, ἔδωκαν μὴ ματιὰ στὸ φέριτρο, ξαναπῆραν τὰ τσαπὶ καὶ σὲ λίγο ἐσκέπασαν τὸ λάκκο. Ἐπειτα ἔρριξιν μὴ ὕστερη ματιὰ στὸν τόπο, ποῦ θὰ κοιμηθῶν οἱ τρεῖ; σύντροφοι τὸν αἰώνιο ὕπνο, καὶ ὕστερα μὲ τὸ κεφάλι σκυρμένο ξαναπῆραν τὸ δρόμο τοῦς.

— Μωρὲ Χριστοῦ γεννα!! ἐψιθύρισεν ὁ εὐζωνας.

ΠΕΡ. ΑΤΤΙΚΟΣ.

Δ. ΚΑΣΟΙΚΗΣ.

Ὁ «Ὀρφεὺς» ἀντιυλιιάσσειται μετὰ παντός ἄλλου περιοδικοῦ τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν οἰκίαν στήλην.

Ἐποστηρίξτε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν «Ὀρφέα».

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀποστελλόμενα βιβλία, ἀναγγέλλονται εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στήλην, μετ' ἀναλόγων κριτικῶν σχολίων.

12
Ὁ «Ὀρφεὺς» ἐτοιμάζει ἐκπλήξεις τοῦς ἀναγνώστιας του.

Ἡ θεολογία ἔχει καθήκον νὰ υποστηρίξῃ μὲ φανατισμὸ τὸ ὄργανόν της.

Κάθε συνεργάτης ἢ συνεργάτρια εἶν' ὑπεύθυνος γὰρ τὰ δημοσιεύματά του.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιενόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

Οἱ εἰς τὸν Διευθυντὴν δι' ἐπιστολῶν ἀπευθυνόμενοι παρακαλοῦνται νὰ προσέχουν εἰς τὰ «Μεταξὺ μας» — Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὀρφέως» ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντᾷ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς πληθεῖς φίλους ἐπιστολογράφους.